

'Chit chat': alledaagse stopwoordjes worden gekoppeld aan een pas. IT

Bomma in Wonderland

DANSTHEATER De leden van Tuning People gaan steeds vaker een eigen richting uit. De nieuwe voorstellingen 'Rita' en 'Chit chat' hebben elk hun charmes, maar ze missen ook wat inventiviteit.

Tuning People 'Rita' toert tot maart 2019 door Vlaanderen, 'Chit chat' is te zien tot begin december. Speeldata op www.tuningpeople.be

6 van 100

Jef Van gestel heeft een voorliefde voor visueel theater met een stevige hoek af, zoals in *Leeghoofd* (2014). Na *Voetbal met hoge hakken* (2015) slaat hij opnieuw de handen in elkaar met choreograaf Randi De Vlieghe bij Bronks. In *Rita* (8+) wekken ze de naamloze figurant uit hun vorige succesproductie tot leven: een kranig dametje dat maar moeilijk aan haar ouderdom kan wennen, laat staan aan haar alzheimer.

Het podium is een spiegel van Rita's verwarde hoofd. Huishoudtoestellen staan lukraak uitgesteld, de muren verschuiven voortdurend van plaats en de meubels duiken plots in miniatuurformaat op. Bomma in wonderland? Een uitweg uit dit labrynt is er niet, in de fantasie daarentegen ... Zwellend in de pathos van klassieke aria's smukt Rita haar eentonige leven op. Siroopje drinken, fitnessoefeningetjes tegen de stijve spieren met verpleger Martino: Rita overschildert de grauwe realiteit met een dikke couche muzikaal drama waarin zij de ster is.

Dat is nodig: een rooskleurig beeld van ouderdom scheppen De Vlieghe en Van gestel niet. Niet alleen behandelt Martino zijn patiënte alsof ze een grote kleuter is en ramt hij de fruitpap letterlijk in haar strot, Rita's drang

naar escapisme flirt ook met zelfpijniging: een keukenmesje schuurt al eens langs haar pols, een gordijn wordt een koord waarmee Rita even suggereert dat ze er niet meer wil zijn.

Ondanks die donkere ondertoon houden de makers het bewust licht, met een happy end toe. Als danser weet De Vlieghe perfect hoe hij de woordeloze Rita moet vertolken. Haar meewarige blik, haar schuifelende en lichtjes gehaaste tred ... Door de ontwapenende details word je instant verliefd op deze vrouw. Het zijn vooral die rake observaties en het charisma van de spelers die overtuigen, want echt verrassend of bevreemdend wordt *Rita* niet. Bovendien mist de vertoning wat vaart en draait ze al te zeer in rondjes, wat de fantasie geleidelijk uitput.

Ook de choreografie van *Chit chat* van Karolien Verlinden (Tuning People) en Charlotte Goesaert, draait in loops. Het samenspel tussen klank, ritme en beweging onderzocht Verlinden eerder al in bijvoorbeeld *Dub* (2014). Hier wordt het vertaald op maat van 4+: alledaagse stopwoordjes (hey! hup! nee!) en onomatopoeën worden gekoppeld aan een pas. De dans lijkt wel een live samplemachine die een nonsensicale klank- en bewegingsrijm voortbrengt. Het strakke patroon ontspoord echter, situatiewumor verstoort de unisono.

De manier waarop Goesaert en Verlinden abstracte dans toegankelijk maken voor de allerjongsten verdient lof. Het neemt niet weg dat je snel op *Chit chat* uitgekeken geraakt: dit procedé hebben we al vaak gezien en de choreografen slagen er niet echt in om er een eigen ding mee te doen. Ook de geluidseffecten die Joost Maaskant toevoegt, blijven te generisch.

CHARLOTTE DE SOMVIELE